

Саопштење Удружења бораца ратова од 1990. године Црне Горе

Драган Самарџић – Црногорски Супергалебови Г4

Изјаву начелника генералштаба Војске Црне Горе **Драгана Самарџића**, дату у интервјуу за новинску агенцију Мина, да Црна Гора неће имати борбене авионе јер би то био неодржив систем, а да ће се питање заштите ваздушног простора Црне Горе ријешити у сарадњи са НАТО-ом, Удружење бораца ратова од 1990. године Црне Горе, оцјењује провидном манипулацијом у функцији пропагирања приступања Црне Горе НАТО-у.

Питамо начелника Самарџића да ли је тачно да је већ постигнут незванични договор са Хрватском да њихови борбени авиони чувају небо изнад Црне Горе и колико ће то Црну Гору да кошта?

Што се војне контроле црногорског неба тиче, с обзиром на величину територије Црне Горе, Самарџићу је сигурно познато да, по процјени стручњака НАТО-а, тај задатак, уз одговарајућу подршку са земље, може обављати 4 до 5 борбених авиона, а Војска Црне Горе, која по Уставу брани државну територију Црне Горе, посједује 4 исправна борбена авиона типа „Супергалеб Г4“, са којима може вршити војну контролу нашег неба самостално.

Подсјећамо Самарџића да је војна заштита туђег неба веома уносан посао због чега је бивши предсједник Хрватске **Стјепан Месић** још 2009. најавио могућност да ратни авиони те земље надзиру црногорско небо. У вези са тим, упућујемо Самарџића да пита Словенију, чије небо је претходних година штитило ратно ваздухопловство Италије, какво је њихово искуство у вези са тим. По подацима до којих је Удружење дошло то искуство је горко јер је годишње коштало Словенију између 20 и 40 милиона еура.

Ако је неодржив систем да Војска Црне Горе брани своје небо и ако Министарство одбране не може уредно исплаћивати обавезе према својим војницима, о чему свједоче текући судски спорови, питамо Самарџића, да ли је одржив систем пуноправног чланства Црне Горе у НАТО-у с обзиром да се годишњи буџет Министарства одбране Црне Горе креће између 35 и 40 милиона еура.

Приступањем Партнерству за мир Црна Гора је обезбиједила гаранцију за свој суверенитет и територијални интегритет и прихватила учешће у мировним мисијама Уједињених нација, а што је с обзиром на величину и укупне ресурсе Црне Горе, оптималан модел учешћа у међународним безбједоносним обавезама.

Чему онда чланство у НАТО-у, поготову ако се тиме, у политичком смислу, губи суверенитет не само над војском, него и над територијом, ако то превише кошта и носи са собом велике резике и ако у НАТО-у нема ни једне од малих држава попут Црне Горе, изузев Исланда чије је чланство административног карактера.

Очигледно је да се по питању приступања Црне Горе НАТО-у интереси државе Црне Горе и њених грађана као носиоца суверености, с једне, и НАТО-а и црногорске власти и војног врха, с друге стране, не поклапају. Зато доношење одлуке о приступању НАТО-у припада искључиво грађанима који о овом питању треба да одлуче непосредним изјашњавањем на референдуму.

Радан Николић, директор